

POSTANOWIENIE

7 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 7 grudnia 2023 r. w Warszawie
zażalenia T. S.

na postanowienie Sądu Najwyższego z 11 października 2023 r., III CZ 499/22,
w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w O. i Prokuratorowi
Okręgowemu w O.

o odszkodowanie,

odrzuca zażalenie.

[S.J.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 października 2023 r. Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie powódki T.S. na postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2022 r. w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2021 r.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła zażaleniem powódka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

Otóż zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Z kolei § 2 tego artykułu stanowi, że przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy.

Skarżąca nie wykazała w zażaleniu zdolności postulacyjnej w powyższym rozumieniu, tzn. że spełnia warunki do osobistego wniesienia zażalenia.

W tym stanie rzecz należało orzec, jak w sentencji, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c.

Zażalenie okazało się niedopuszczalne również z tej przyczyny, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Na marginesie należy wskazać, że pomimo oczywistości w tym zakresie, w judykaturze wyjaśniono tę

kwestię (zob. np. postanowienia SN: z 12 czerwca 2012 r., III SO 7/12 i 13 marca 2012, III SO 3/12).

W uzasadnieniu orzeczenia z 12 czerwca 2012 r. wskazano m.in., że zaskarżalność orzeczenia Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany. Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji. W każdym systemie sądownictwa istnieje najwyższa instancja sądowa, której orzeczenia nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Tak jest co do orzeczeń - wyroków i postanowień - Sądu Najwyższego. Stronie nie przysługuje ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.) - (zob. postanowienie SN z 20 czerwca 2007 r., I UZ 13/07).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

[ał]

[S.J.]

